

*In memoriam**Вечна ловишћа
духа и уметносћи**

Наш друг, пријатељ, сарадник и саборац, Томо Курузовић, напустио нас је и отпутовао у вечна ловишта духа и уметности, носећи собом пребогат пртљаг, који тежи 86 година пуних стваралаштва, рада, учења, борбе, вере и љубави.

Тешко је рећи да је – као часна старина – отишао неочекивано, али, опет, није неприкладно изговорити и ту реч, с обзиром на количину стваралачке енергије, којом је зрачио до последњег даха, с обзиром на чињеницу да на тај пут није позван из летаргије позне старости, већ из сфере непрекидне стваралачке тензије, у којој је живео, стварао, волео и маштао свих ових година.

Немогуће је не приметити симболику његовог одласка – отишао је на дан светог Илије, јединог свеца за којег предање вели да није

умро, већ да се жив, у ватреним колима, вазнео у вечност.

Скоро да и Тому не можемо замислити мртвог, пре га можемо видети како одлази у ватреним колима духа и маште, одлази на од-

Томо Курузовић

* Изговорено над Томиним гробом 5. августа 2017, на Новобезанијском гробљу, у подне.

редиште где пребивају они чији се трагови не могу избрисати, ни забравити.

Отишао је, не само стваралац, већ и човек којега смо волели и поштовали, и дивили се интензитета његовог живљења, без обзира на то која сфера живота је у питању.

Био је присутан у свим центрима и закуцима те наше, негдашње Југославије, негдашње, као што и ми све више постајемо негдашњи, присутан као хистрион, као богомдани глумац, на сцени, филму, телевизији; као редитељ, као аниматор, оснивач позоришних трупа које живе од љубави, илузија и ентузијазма; и, најзад, као стваралац који је и у писаној речи оставио део своје маште, искуства и талента.

Имао сам задовољство да радим са Томом дуги низ година у Београдском драмском позоришту, на Црвеном Крсту, те да га упознам, да га заволим и као човека – непосредног, надасве искреног и добронамерног, пуног маште, лековите ведрине, пуног прича о сара-

јевском детињству и младости, о дружењу са његовим Бранком, Бранком Ћопићем, чију је прекрасну песму „Мала моја из Босанске Крупе” знао да, на моје инсистирање, изговара, када бисмо, уз чашицу, после представе, седели у глумачком салону, где се одвијала једна друга и другачија представа, често узбудљивија од оне на сцени.

О његовом раду, о његовим заслугама за српску и југословенску културу говориће други, биће за то времена и у овим и у данима који долазе.

Ја само хоћу да упутим последње збогом другу, пријатељу, човеку, борцу и пре и после свега уметнику, који нас је напустио безвољно и оставио да се копрцамо у крхотинама земље, којом је он толико година корачао уздигнуте главе.

Нека га Отац наш на небесима дочека отворених руку,
као што га ми, отворенога срца,
испраћамо.

Слава му!

Миладин Шеварлић